

a n.). Exekuční soud v Praze započal svou činnost teprve dnem 1. listopadu 1926 (§ 1 vl. nař. ze dne 26. srpna 1926, čís. 165 sb. z. a n.). Řídil-li se tudíž stěžovatel označením soudu exekuci povolujícího z doby, kdy tento usnesení vydal a exekuční věci ještě vyřizoval, a byl-li exekuční návrh — jak jest ze spisů patrné — opatřen záznamem o dojití ještě okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu, nepochybil stěžovatel, když podal rekurs dne 16. listopadu 1926 — tedy v 8denní lhůtě — u tohoto soudu, jehož usnesení napadl, takže tím vyhověl předpisům Šu 65 ex. ř., Šu 520 c. ř. s. a Šu 78 ex. ř. a nejde na jeho vrub, že spis rekursní byl podle Šu 44 j. n. předán exekučnímu soudu o den později, totiž 17. listopadu 1926.

Čís. 7003.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo řízení přerušeno, jest nepřipustným rekurs na dovolací soud.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1927, R I 312/27.)

Do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo řízení přerušeno až do rozhodnutí nejvyššího správního soudu, podal žalobce rekurs na nejvyšší soud, jež o d v o l a c í s o u d odmítl jako nepřipustný. D ů v o d y: Napadené usnesení bylo vyneseno v odvolacím řízení. § 519 c. ř. s. obsahuje taxativní výpočet oněch usnesení odvolacího soudu, proti nimž jest rekurs přípustným. Usnesení, jímž bylo odvolací řízení přerušeno, není uvedeno v §u 519 c. ř. s. a jest tudíž rekurs do něho nepřipustným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y:

Odvolací soud přerušil na návrh žalovaného již jednou odvolací řízení až do pravoplatného rozhodnutí správních úřadů o rozpuštění žalujícího spolku. Po rozhodnutí ministerstva vnitřního bylo na návrh žalujícího spolku pokračováno v odvolacím řízení, ale toto řízení bylo na návrh žalovaného usnesením odvolacího soudu opět přerušeno až do rozhodnutí nejvyššího správního soudu. Dovolací rekurs, správně rekurs, žalujícího spolku do tohoto usnesení podaný, byl již odvolacím soudem odmítnut jako nepřipustný s poukazem na přesný výpočet oněch usnesení odvolacího soudu, která podle §u 519 c. ř. s. mohou býti rekurssem napadena, mezi nimiž usnesení o přerušení sporu není. Dovolací rekurs, správně rekurs, žalující strany do tohoto odmítacího usnesení jest sice podle všeobecného předpisu §u 514 prvý odstavec c. ř. s. přípustný, neboť předmětem rozhodování nejvyššího soudu není otázka, zda odvolací soud právem či neprávem řízení přerušil, nýbrž otázka, zda právem či neprávem rekurs podle §u 523 c. ř. s. odmítl. Avšak rekurs opodstatněn není a možno jej odkázati na správné důvody napadeného usnesení, které souhlasí s ustálenou judikaturou nejvyššího soudu. Neprávem odvolává se stěžovatel na předpisy §§ 514 druhý od-

stavec druhý a 477 čís. 4 c. ř. s. tvrdě, že odvolací soud mu odejímá nezákonně možnost, aby před soudem jednal. Nejde tu o odnětí možnosti před soudem projednávat, nýbrž o dočasné přerušení řízení pro obě strany podle §u 190 c. ř. s., které má vždy za následek dočasné zastavení řízení, ale pro takové případy jsou vydány zvláštní právní předpisy a to i co do opravných prostředků.

Čís. 7004.

Útraty výkonu trestu nejsou jeho součástí. Povinnost, hraditi tyto útraty, nestihá osoby, jimž jest se podle zákona nebo z převzaté povinnosti starati o výživu odsouzeného.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1927, R I 314/27.)

K návrhu manžela obmezil soud první stolice výživné povolené usnesením ze dne 17. září 1926 manželce 600 Kč měsíčně tím způsobem, že je snížil počínajíc dnem 10. prosince 1926 na 12 Kč denně po dobu, až vystoupí manželka z trestu. Důvody: Žalobkyně byla odsouzena rozsudkem porotního soudu ze dne 1. prosince 1926 do těžkého žaláře na 15 měsíců, čtvrtletně jedním postem zostřené, a k náhradě nákladů trestního řízení, které byly prohlášeny za dobyté a nastoupila trest dne 10. prosince 1926. Sdělením správy věznice jest osvědčeno, že náklady trestní vazby činí denně 12 Kč, v čemž zahrnuto jest celé zaopatření žalobkyně po dobu výkonu trestu včetně útrat léčení a ošacení. Jelikož žalobkyně bude povinna náklady trestní vazby po dobu výkonu trestu nahraditi a nemá možnosti po dobu výkonu trestu na výživu svou více vynaložiti, bylo povolené prozatímní opatření na dobu výkonu trestu obmeziti na 12 Kč denně. Pokud žalovaný domáhá se zrušení neb obmezení povoleného prozatímního opatření ve větší míře, slušelo návrh jeho jako bezdůvodný zamítnouti. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že zrušil prozatímní opatření podle §u 399 čís. 2 počínajíc 10. prosincem 1920 po dobu, až manželka vystoupí z trestu na svobodě. Důvody: Žalovaný stěžuje si právem na to, že návrhu jeho na zrušení prozatímního opatření počínajíc dnem 10. prosince 1926 nebylo vyhověno v celém rozsahu. Žalobkyni bylo povoleno prozatímní výživné na dobu trvání sporu o výživné, ježto byla manželem svým ve společné domácnosti ohrožena a manžel jest povinen podle §u 91 obč. zák. pečovati o výživu své manželky. Od povolení tohoto opatření se však poměry podstatně změnily tak, že dalšího trvání tohoto opatření ku zajištění navrhovatelky tou dobou není zapotřebí, což podle §u 399 čís. 2 ex. ř. opravňuje k návrhu na zrušení opatření. Podle zjištění prvního soudu byla totiž žalobkyně odsouzena pro zločin těžkého uškození na těle svého manžela do těžkého žaláře na patnáct měsíců a nastoupila trest dne 10. prosince 1926. První soud, vyšetřiv, že náklady trestní vazby činí denně 12 Kč, v čemž jest zahrnuto celé zaopatření po dobu výkonu trestu včetně útrat léčení a ošacení, obmezil prozatímní